

Kritiske refleksjoner omkring den nye ekteskapsloven

Av Jon Kvalbein, foredrag i støtteforeningen for KFUM/KFUK 4. November 2008.

Den nye ekteskapsloven er etter mitt syn uttrykk for en kulturrevolusjon. Jeg vil ikke gjennomgå loven i detaljer, men komme med noen kritiske refleksjoner omkring den nye ekteskapsloven. Den ble vedtatt av Stortinget i juni i år, og blir iverksatt fra 1. Januar 2009.

Foredraget vil ta for seg tre problemstillinger:

1. Hvordan forandrer den nye ekteskapsloven ekteskapet som institusjon?
2. Hvordan kunne det være mulig at så omfattende endring av ekteskapsforståelsen kunne få gjennomslag på så kort tid?
3. Hva bør nå gjøres fra kirkens side for å kunne bevare ekteskapet som en bibelsk ordning?

La oss starte med spørsmålet: Hva er et ekteskap?

Ekteskapet er en offentlig institusjon. Formene for ekteskapsinngåelse kan variere fra kultur til kultur. Men ekteskapet er nesten overalt grunnleggende knyttet til et varig og offentlig legitimert samliv mellom én mann og én kvinne.

Institusjonen ekteskap omfatter lover, tradisjoner, verdier og forventninger om hvordan ektefellene skal og bør leve i forhold til hverandre, hva ekteskapet innebærer og hva som er dets formål.

Ektefellene lover å elske og ære hverandre og holder trofast sammen gjennom hele livet til døden skiller. Folk regner med at ektefeller bor sammen, tar felles økonomisk ansvar og viser omsorg for hverandre. Det forventes at ektefellene har seksuelt samliv. Normalt fører dette til barnefødsler, og samfunnet forutsetter at barna får god omsorg og oppdragelse i hjemmet.

En institusjon gjør det klart hvem som er en del av institusjonen. Registreringen er offentlig. Ektefeller får en vigselsattest. Å være gift er ingen privatsak, det er en offentlig status. Det krysses av på selvangivelsen. Det er noe annet enn å være enslig, samboer eller partner i et partnerskap. Til ekteskapet er knyttet juridiske lover og innarbeidede forventninger. Lovene gjelder ektefellene og deres barn, f. eks. ved skilsmisse og arv.

Verdien av en institusjon ligger nettopp i å opprettholde en bred offentlig forventning til hva et ekteskap er og bør innebære. Bare på den måten kan ekteskapet fastholdes som en sterk og kulturbærende institusjon.

Ekteskap kan bare inngås på bestemte vilkår. Norsk lov har hittil stilt fire krav: Ekteskapet gjelder mann og kvinne (kjønnskrav). Det inngås mellom to personer (antallskrav). Ektefellene skal være minst 18 år, evt. 16 år med dispensasjon (alderskrav). Ektefellene skal ikke være i nær familie (slektskrav).

Den nye loven fjerner kjønnskravet fra ekteskapsinstitusjonen. Hvorfor innebærer dette en kulturrevolusjon?

For det første: Å inkludere par av samme kjønn i institusjonen ekteskap, er å undergrave det tradisjonelle ekteskapet. Begrepet "ekteskap" har historisk, biologisk, sosiologisk og teologisk vært knyttet til én mann og én kvinne.

Ekteskapet har i ulike kulturer og religioner dekket et fundamentalt behov for fellesskap mellom mann og kvinne. Slekten videreføring og barnets oppvekstmiljø er viktig for samfunnet. Ulike kulturer har ønsket trygge rammer om det seksuelle samliv. Ekteskapet har ikke bare basis i gjensidig kjærlighet, det har et biologisk utgangspunkt. Alle mennesker har en biologisk far og en biologisk mor. Mennesket er skapt som to kjønn. Det trengs en far og en mor for å få barn. Seksuell omgang mellom to av samme kjønn kan aldri resultere i felles barn.

Det nye lovgivningen har mange konsekvenser. Relasjonen mor-far-barn endres. Når lesbiske kvinner kan inngå "ekteskap" og få ansvar for barn, enten ved at den ene blir gravid ved en

sæddonor eller ved en adopsjon, gir samfunnet grønt lys for en ny familietype. Det blir her ansett som likegyldig for barnet om det har en far og en mor, eller om det har to kvinnelige eller to mannlige omsorgspersoner.

Argumentene for å innføre "kjønnsnøytralt" ekteskap kolliderer med andre argumenter som kommer fra personer som ønsker å fremme likestilling. I bedrifters styre kreves minst 40 % av begge kjønn, fordi man mener begge kjønn har noe vesentlig å bidra med. I barnehager og skoler er man bekymret over at det er for få menn, fordi barna trenger rollemodeller av begge kjønn. I politikken ønsker man balansert representasjon av kvinner og menn. Men i den mest grunnleggende samfunnscelle - familien, skal det være annerledes. Det tradisjonelle ekteskapet har bestått av 50 % kvinner, 50 % menn – en av hver. Men nå sies det fra politikere som til vanlig er opptatt av likestilling, at 100 % av samme kjønn er helt i orden, og uten konsekvenser for barnet.

Nå finnes lite forskning på hva dette kan medføre for et barn, fordi "kjønnsnøytralt ekteskap" er innført i svært få land og ganske nylig. Men omfattende forskning har vist de negative konsekvensene av at barn vokser opp uten far eller mor. Det gjelder både skolepresentasjoner, rusmisbruk, kriminalitet og helse.

For det andre jeg peke på at den nye ekteskapsforståelsen er uttrykk for en kulturrevolusjon fordi den er i strid med menneskerettighetenes ekteskapsforståelse.

Menneskerettighetene forplikter alle stater som har sluttet seg til avtalene. De kan ikke endres av politikk eller opinion i et enkelt land. Menneskerettsloven, som ble vedtatt av Stortinget 21. mai 1999, fastsetter at menneskerettighetene er en del av norsk lov. Mange betrakter menneskerettighetene som uttrykk for en "naturrett".

Norge har mange ganger øvet press på andre land for å få dem til å respektere menneskerettighetene. Innenriks ser vi at den rød-grønne regjeringen ønsker å endre grunnloven og skolens formålsparagraf, og menneskerettighetene er foreslått som verdigrunnlag for staten. Da er det påfallende at den samme regjeringen står bak en ny ekteskapslov som ikke er i samsvar med den ekteskapsforståelsen som ligger til grunn for menneskerettighetene!

I Konvensjon om beskyttelse av menneskerettighetene og de grunnleggende friheter står det i art. 12 om retten til å inngå ekteskap: "Menn og kvinner i gifteferdig alder har rett til å gifte seg og til å stifte familie, i samsvar med de nasjonale lover som regulerer utøvelsen av denne rettighet." Menneskerettighetene taler konsekvent om ekteskapet under den forutsetning at det dreier seg om en rettslig gyldig ordning for samliv mellom én mann og én kvinne.

Andre samlivsformer enn ekteskapet mellom mann og kvinne er ikke omtalt, og er derfor heller ikke beskyttet av menneskerettighetene.

Det må være helt klart at en kamp for å utvide ekteskapsbegrepet i menneskerettighetene til å omfatte par av samme kjønn, vil møte stor motstand og undergrave respekten for menneskerettighetene i store deler av verden. Den norske kulturradikalismen har sine dogmer. Blant disse er: Samliv er en privatsak. Alle samlivsformer er likeverdige. Ingen må felle noen moralsk dom over andres frivillige valg på dette området. Men disse dogmene er ikke allment anerkjent. Forsøk på å opphøye kulturradikalismens idealer til internasjonale menneskerettigheter vil med rette bli oppfattet som uakseptabel kulturimperialisme.

For det tredje innebærer den nye ekteskapsloven en kulturrevolusjon fordi den er et brudd med det kristne synet på ekteskapet.

Det trenger jeg ikke å utdype i denne forsamlingen. Ekteskapet er en Guds ordning, innstiftet før syndefallet, en gudvillet skaperordning. "Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han dem, til mann og kvinne skapte han dem. Og Gud velsignet dem og sa til dem: Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden, legg den under dere ... (1 Mos 1:27f). Her dreier det seg om en grunnleggende skaperstruktur – en biologisk og åndelig ordning som har fremmet stabilitet og trygghet i ulike kulturer gjennom årtusener.

Det sjette bud slår vern om ekteskapet. Seksuelt samliv utenfor ekteskapets ramme er synd og i strid med Guds vilje. Det nye såkalte "kjønnsnøytrale" ekteskap, er intet ekteskap etter kristen ekteskapsforståelse.

Dermed er jeg kommet til det andre spørsmålet jeg ønsker å reflektere litt over: Hvordan kunne en slik nytenkning om ekteskapet få så sterkt gjennomslag på så kort tid?

Mye kunne vært sagt om dette. Men jeg vil i denne innledningen avgrense meg til å peke på 4 forhold:

Manipulerende språkbruk

Språk kan brukes til å utøve makt. Ordene "likestilling" og "diskriminering" har vist seg å være særlig godt egnet som våpen for å bryte ned ordninger, sannheter og normer som hindrer menneskers frie livsutfoldelse. Disse ordene er slagkraftige fordi de utløser få motforestillinger. Likestilling er bra. Alt som truer likestilling, er diskriminerende og derfor forkastelig. Slik tenker vi. Men er dette sant – bestandig?

La oss først slå fast at likestilling er positivt i mange sammenhenger. Vi ønsker at mann og kvinne skal ha samme lønn for samme arbeid. Vi ønsker at ingen skal diskrimineres på grunn av rase. Sykehusene skal ikke prioritere rike fremfor fattige. Alle barn skal ha lik rett til allmenn skolegang. Alle borgere skal ha samme ytringsfrihet og religionsfrihet. Slik kunne vi fortsette. Her ønsker vi likestilling, ikke diskriminering.

Men nettopp fordi disse ordene har sterke følelsesladede assosiasjoner, kan de misbrukes som manipulerende våpen i en ideologisk strid.

Da departementet la fram forslag til "felles ekteskapslov for likekjønnede og ulikekjønnede par" var nettopp "likestilling" og "diskriminering" kjernebegreper i departementets argumentasjon. Det man ønsket var "en likestilling mellom homofilt partnerskap og ekteskap", leser vi. Departementet skrev: "Det er ingen grunn til at ekteskapslovgivningen skal gjøre forskjell på folk ut fra en seksuell orientering."

Kapittel 4 som begrunner behovet for ny ekteskapslov; konkluderer:

"Gjennom lovgiving har man ved tidligere endringer sørget for at ekteskapet gradvis har blitt løsrivet fra familien, fra kirkens innflytelse og fra undertrykkende patriarkalske tradisjoner. Gjennom en utvidelse av ekteskapsloven til også å gjelde likekjønnspar, kan lovgiver nå løsrive denne institusjonen fra det heterofile monopolet på ekteskapet. En slik utvikling kan betraktes som (foreløpig) siste ledd i en samfunnsutvikling der man søker å ivareta noen av de tradisjonelle verdier som kan knyttes til ekteskap og familie, samtidig som man bidrar til en utvikling mot et stadig mer rettferdig og mindre diskriminerende samfunn."

Departementets språkbruk er manipulerende. Det tradisjonelle ekteskapet blir knyttet til familie, kirke og undertrykkende patriarkalske tradisjoner – noe som det er viktig å løsrive seg fra. Nå vil departementet "løsrive" ekteskapet fra "det heterofile monopolet på ekteskapet". Å tale om "monopol" her, er meningsløst. Det er et faktum at ekteskapsbegrepet er knyttet til mann og kvinne. Bare ekteskapet mellom mann og kvinne er beskyttet av menneskerettighetene. Det dreier seg om en forskjellsbehandling som er biologisk, historisk, sosiologisk og saklig begrunnet.

En av språkets viktigste oppgaver er å diskriminere, - i betydningen gjøre forskjell på, sondre, skjelne. Det er ikke diskriminering å bruke ulike ord på forhold som er vesensforskjellige. En katt er noe annet enn en hund. Et ekteskap er noe annet enn et partnerskap. Et partnerskap kan aldri bli et samliv med egne felles barn. Intet barn er frukt av et homofilt samliv. Det blir betraktet som et barns rett så langt som mulig å kunne vokse opp med sin biologiske mor og far.

Det er et tragisk faktum at mange ekteskap ender i skilsmisse. Men samlivsbrudd mellom heterofile samboere er 3-4 ganger så vanlig. Ti år etter at man har flyttet sammen er sannsynligheten for at det er skjedd samlivsbrudd mellom lesbiske i partnerskap tre ganger så høy som for ektepar. I partnerskap med menn er risikoen for brudd en og en halv gang så høy. Samlivsbrudd er ofte personlige tragedier som etterfølges av psykiske problemer, rusmisbruk og redusert arbeidsinnsats. De samfunnsmessige omkostninger er store og langvarige, ikke minst der barn blir rammet.

Det finnes gode grunner til at samfunnet i sin lovgivning prioriterer ekteskapet mellom mann og kvinne som samlivsform.

Holdningsendringen i folket skyldes også intens og målbevisst innsats fra homobevegelsen.

Gang på gang har vi fått høre at de som kjemper imot de homofiles interesser bekjemper "de homofiles rettigheter". Rettighet er et positivt ord. Det bringer med seg assosiasjoner til menneskerettighetene. Å være imot "de homofiles rettigheter" lyder intolerant og klanderverdig.

"De homofiles rettigheter" er stadig blitt gjentatt som trylleord som skal åpne dører. Men vi får ingen presisering av hva disse rettighetene er. Det er ikke så underlig. Den som ser nærmere etter, vil finne at homofile ikke har noen særlige rettigheter som er nedfelt i menneskerettighetene. Diskriminering med grunnlag i kjønn og rase er avvist i menneskerettighetene. Men seksuelle legning er ikke omtalt på linje med kjønn og rase. Homofile har som mennesker de samme rettigheter som andre mennesker. Å mobbe og undertrykke mennesker fordi de er homofile, er forkastelig. Men det finnes ikke noe som heter "de homofiles rettigheter". Å bruke et slikt uttrykk i kampen for at homofile skal kunne få inngå ekteskap, er å bruke språket på urettmessig måte.

Hva er homobevegelsens egentlige målsetting?

Landsforeningen for lesbisk og homofil frigjøring (LLH) vet godt at bare noen få homoseksuelle vil komme til å inngå "likekjønnet ekteskap". For LLH er det "kjønnsnøytrale ekteskap" først og fremst et viktig skritt mot det langsiktige målet, som er full likestilling av alle seksuelle uttrykksformer som er basert på frivillighet.

På LLHs hjemmeside leser vi: "LLH ønsker et samfunn hvor individet selv kan velge fritt mellom ulike identitetskategorier." Blant slike kategorier nevnes uttrykkelig lesbisk, homofil, bifil, sadomasochist, fetisjist og transvestitt. LLH ønsker å avskaffe "det heteronormative kjønnsrollemønsteret i vårt samfunn", det vil si et samfunn som anbefaler samliv mellom mann og kvinne som det normale.

Legg merke til at LLH regner med at identitetskategorier kan velges. De betrakter ikke homofili som noe medfødt. På dette punktet er det ulike syn blant homofile, men mennesker som betoner idealer som frihet og selvrealisering vil være tilbøyelig til å betrakte identitet som noe man velger.

I den internasjonale homobevegelsen finner vi fremtredende personer som taler for "likekjønnet ekteskap" mens de samtidig er motstandere av ekteskapet som institusjon. Ellen Willis, professor ved New York University og en av de fremste forkjempere for "enkjønnnet ekteskap" i USA, argumenterer med at "en legitimering av ekteskap mellom homoseksuelle vil være et angrep mot institusjonens hjerte og fremme demokratisering og sekularisering av det personlige og seksuelle liv". Maria Bevacqua ved Minnesota State University hevder at kampen for homofile ekteskap må "uløselig knyttes til en vedvarende kritikk av ekteskapet som institusjon". Ekteskapet må enten radikalt omformes for å oppnå likestilling - eller avvikes, hevder hun.

Jeg har merket meg at regjeringen i sitt høringsnotat kaller innføringen av ekteskap mellom homoseksuelle et "foreløpig" (!) siste ledd i en samfunnsutvikling "mot et stadig mer rettferdig og mindre diskriminerende samfunn". Målet er åpenbart et samfunn uten "diskriminering". I sin sammenheng er det vanskelig å forstå dette annerledes enn at departementet og LLH har sammenfallende mål, nemlig at alle samlivsformer basert på frivillighet skal være likestilte.

Men holdningsendringen i folket skyldes dessverre også at kirken har sviktet som tydelig etisk veileder.

Kirkemøtet er blitt Den norske kirkes øverste kirkepolitiske organ. Å drive kirkepolitikk medfører fristelser. I den politiske verden er det ofte nødvendig å finne frem til kompromisser som kan samle flertall. Men lærespørsmål i kirken kan ikke avgjøres på den måten. Etter vår evangelisk-lutherske tro er Skriften alene kirkens norm for tro, lære og liv.

I forkant av Kirkemøte 2007 hadde Kirkens lærenemnd avgitt en uttalelse der det var bred enighet om at Skriften entydig forkaster homofilt seksuelt samliv. Likevel delte nemnda seg på

midten. Den ene halvdel ønsket å åpne for at homofilt samlevende kunne ansettes i vigslende stillinger i kirken. Den andre sa nei.

Kirkerådets flertall foreslo at kirken kunne ha ulik praksis i de ulike bispedømmene, avhengig av biskopens og bispedømmerådets teologiske syn. Altså: Både ja og nei skulle aksepteres som likeverdige syn i kirken. 6 av 11 biskoper gikk deretter inn for Kirkerådets tilråding. Dette ble da også vedtatt av Kirkemøtet 2007 med 50 mot 33 stemmer.

Hva kan sies om dette vedtaket?

For første gang i Den norske kirkes historie har Kirkemøtet – som kirkens øverste organ – fattet et vedtak som innebærer følgende:

1. Skriften er satt til side som lærenorm. Bibelen avviser homofilt samliv med tydelige ord (se f. eks. Rom 1:18-32, 1 Kor 6:9-10). Det dreier seg om "skammelig utukt" som ifølge Guds Ord setter mennesker utenfor Guds rike, dersom de ikke omvender seg og vender seg bort fra synden. Homofilisaken dreier seg ikke om et adiaforon – en mellomting vi kan ha ulike syn på. Det dreier seg heller ikke om et perifert spørsmål, men om bibelsyn, Guds bud og vilje, om frelse og fortapelse.
2. Kirkerådets vedtak har åpenbart splittelsen i Den norske kirke. Etter fjorårets kirkemøte kan vi ikke lenger tale om ett "kirkens offisielle syn". Nå skal de ulike bispedømmene få ha ulik lære og praksis. To motstridende syn er ansett som likeverdige i kirken. Dette bryter med kirkens vesen, fordi kirkens enhet er en enhet i tro. Ingen biskop vil omtale det liberale synet som vranglære.
3. Alle kirkens ansatte og tillitsvalgte på alle nivå har nå fått kirkens godkjenning til å leve i strid med Bibelen. De som lever i synd, har fått kirkens godkjennelse til å leve i synden, istedenfor å få høre Guds vilje forkynt til anger og oppgjør, og evangeliet til frelse og omvendelse.
4. Kirkemøtet har tapt kirkelig troverdighet.

Dersom man ikke på Skriftens grunn kan avvise homoseksuelt samliv, hva slags argumentasjon skal kirken da bruke mot "likekjønnet ekteskap", samboerskap, polygami og fri sex? Hva blir det egentlig igjen av det sjettede bud?

Læreoppløsningen i kirken har vært med på å berede grunnen for en liberal samlivsforståelse i samfunnet. Dessverre finnes det også kristelige organisasjoner – inkludert KFUM/K – som har bidratt i samme retning.

Holdningsendringen som gav grunnlag for en kjønnsnøytral ekteskapslov skyldes også det alminnelige åndelige klima, vi snakker gjerne om tidsånden.

Vi kan bruke mange stikkord som utgangspunkt for å beskrive vår egen samtid. Vi kan snakke om post-modernisme, kommersialisme, relativisme og individualisme.

La meg her bruke individualisme som nøkkelbegrep. "Selvbestemmelse" er et faneord i tiden. Dagens mennesker ønsker å være selvstendige individer. De vil realisere seg selv. De vil bestemme hva som er sant og rett for seg selv. De vil velge sin egen lykke. De vil handle fritt på samfunnets store supermarked. Individualistene er kunder som vil kjenne på varene, kjøpe det de liker, og kaste det som er brukt og slitt. Samlivsform og seksualpartnere blir i denne sammenheng bare en del av markedets tilbud.

Den norske kulturradikalismen er en viktig forutsetning for å forstå den nye ekteskapsloven. Grunntanken er at ethvert individ må selv kunne forme sitt eget liv ut fra sine egne behov og prioriteringer. Samliv er en privatsak. Ingen har rett til å si at en samlivsform eller en form for seksuell utfoldelse er mer etisk høyverdig enn en annen.

Det er bemerkelsesverdig at denne kulturradikale tenkningen nå har fått gjennomslag på tvers av partigrensene. På den politiske venstresiden øves sterk – og dels berettiget - kritikk mot kapitalismen der mennesker med mye penger kan fremme sine egne egoistiske interesser og skaffe seg rikdom på bekostning av de fattige, mens hensynet til forurensning og klima blir oversett.

Men de overser at den samme egoismen gjør seg gjeldende på samlivsområdet med enda større negative konsekvenser. Der skal det være fritt frem. Høyre har profilert seg som et homoparti,

verdikonservatismen synes å være parkert. Senterpartiet er blitt liberalt. Bare KrF – og, kanskje overraskende for mange, Fremskrittspartiet – stemte imot loven.

Til slutt: Fra 1. januar 2009 har Stortinget innført et såkalt "kjønnsnøytralt ekteskap". Hva skal da kirken gjøre med dette?

Stortinget har vedtatt en helt ny institusjon. Innholdet i begrepet "ekteskap" er radikalt endret. Det er i strid med den ekteskapsforståelsen som kommer til uttrykk i menneskerettighetene, og i konflikt med ekteskapsordningen i nesten alle land. Stortinget har redusert ekteskapet til å bli samfunnets godkjennelse av kjærligheten mellom to mennesker, uavhengig av deres kjønn, legning og biologisk forutsetning for å kunne få egne barn. Dette endrer ekteskapets karakter.

Det "kjønnsnøytrale ekteskapet" er i strid med Bibelen. Den kristne ekteskapet er en skaperordning. Et ekteskap er mellom mann og kvinne, aldri mellom to av samme kjønn. En kirke som ikke fastholder dette, er ingen bibelsk kirke. En kirke kan derfor ikke vie ektepar etter en "kjønnsnøytral" ekteskapsforståelse.

Skal få kirken frasi seg vigselfretten? Noen har foreslått at vi bør få obligatorisk borgerlig vigsel. Men det vil innebære at alle blir nødt til å benytte seg av den nye "kjønnsnøytrale" ekteskapsinstitusjonen.

Enkelte kristne vil kanskje si at det her bare dreier seg om en offentlig registrering. De som ønsker det, kan jo få en kirkelig velsignelse etterpå. Et kirkesamfunn kan kanskje betrakte ekteskapet som ugyldig uten en slik velsignelse, tenker noen.

Vi lever i en individualistisk tid der mennesker tror at de selv kan tolke innholdet i ulike ordninger og ritualer. Men det er ikke opp til det enkelte ektepar å definere hva et ekteskap er. Ekteskapet er en institusjon som man velger å ta del i slik den er - med sin definisjon, sine juridiske plikter og sine gitte forventninger. Man legitimerer de ordninger man benytter seg av.

Et kirkesamfunn bør derfor - etter mitt skjønn - ikke anbefale mennesker å vie seg innenfor rammen av en "kjønnsnøytral ekteskapsinstitusjon"!

Når staten innfører en ekteskapsinstitusjon som er i strid med kirkens og menneskerettighetenes ekteskapsforståelse, bør kirken ivareta en ekteskapsinstitusjon som er i samsvar med den bibelske skaperordningen. Dersom det "kjønnsnøytrale ekteskapet" gjøres en obligatorisk institusjon, har vi ikke lenger noen gyldig ekteskapsinstitusjon her i landet som er i samsvar med Bibelens og menneskerettighetenes ekteskapsforståelse!
Hva er da alternativet?

Et kirkesamfunn med vigselfrett har fortsatt full rett til å vie ektepar etter en liturgi som kirkesamfunnet selv har fastsatt. Fra politisk hold er det uttrykkelig sagt at staten ikke vil legge seg opp i kirkens ritualer. Både kirkeretten og liturgien i Den norske kirke er på dette punkt helt entydig. Gudstjenesteboken II, s. 97, innledes med en ekteskapsdefinisjon: Ekteskap inngås ved at kvinne og mann offentlig ... avgir løfte til hverandre ... Dette forutsettes også i liturgien, både i de tekstene som leses og når det sies brud og brudgom. Det er opp til Kirkemøtet å vedta Den norske kirkes liturgier, som er bindende for kirkens ansatte. Også vigselfattesten bør slå fast at dette ekteskapet er inngått av en mann og en kvinne, under løfte om å elske og ære hverandre inntil døden skiller.

I kirkemøtet er det i dag et klart flertall imot "kjønnsnøytralt" ekteskap. Den norske kirke kan nok få problemer med illojale prester, som ønsker å forrette ekteskapelige vielser av homofile i strid med Skriften. Men både staten og et samlet bispekollegium har tydelig sagt at slik illojalitet ikke vil bli akseptert.

Kirkesamfunnene bør fastholde kirkelig vigsel etter en bibelsk forståelse av hva et ekteskap er. Skulle Den norske kirke liberaliseres ytterligere og en gang i fremtiden vedta å godkjenne ekteskap mellom to av samme kjønn, må andre kirkesamfunn har rett til å fortsette med en vigselfpraksis som er forenlig med Bibelen. Staten kan jo ikke underkjenne en ekteskapsinngåelse som er i samsvar med menneskerettighetenes ekteskapsforståelse, da menneskerettighetene er en del av norsk lovgivning.

La meg til slutt tilføye at språkbruk er viktig. Begrepet ekteskap bør bare brukes på samliv mellom mann og kvinne. Den nye institusjonen bør derfor omtales som "det såkalt kjønnsnøytrale ekteskapet" eller på liknende måte, aldri som ekteskap. Helst bør vi bruke helt ulike ord for å beskrive helt ulike forhold, nemlig ordene ekteskap og partnerskap som allerede er innarbeidede begreper. Språket er tankens materiale. Den som styrer språket, former tidsånden. Kampen for ekteskapet gjelder derfor både språk og innhold. Det sjettede bud lyder: "Du skal ikke bryte ekteskapet." Staten må ikke få gi dette ordet et kjønnsnøytralt innhold.